

Óli Jacobsen
olij@sosialurin.fo

Gamli Restoff læt vinmanninum Niels Skaale grøv sína

Grøvin hjá Martin Christian Restorff í gamla kirkjugarði

Grøvin hjá Niels Skaale:
Innskriftin er:

HER HVILER DET
FORKRENKELIGE AF
NIELS SKAAL

7. MARTS 1784 – 24. AUGUST 1869
UDI FAST FORHAABNING FOR
JESU CHRIST FORSONINGS BLOD
LYKSALIG OPSTANDELSE
JESU CHRISTI NAADE
OG FRED VÆRE OG FORBLIVE
OVER OS ALLE SAMMEN

Av teimum gravsteinum, sum eru á gamla kirkjugarði, eru nógvar við eftirnavninum Restorff ella, sum eru av Restorff ættini. Upprunin til hetta navn er ein heilt sjáldsamur maður Martin Christian Restorff, sum kemur til Føroyar í 1848 sum bakari, og sum gerst ein stórmaður her á landi bæði so og so. Hansara stórsinni sást ikki minst, tá ið hann segði frá sær sína grøv frammanfyri kirkjudyrrnar

Ættin hjá M. C. Restorff hevur havt ein sera stóran týðning fyri Føroya land, bæði vinnuliga og mentunarlaga. Tann vinnuligi týðningurin er kanska ikki tann stóri í dag, men tann mentanarlígi er framvegis ómetaliga stórur.

Tað er nokk so merkiligt, at tað ikki er skrivað meira um Restorffsøguna. Men hetta kemur røðin "Hendur ið Sleptu" at bota eitt sindur um við teimum søgum, vit hava um teir nógvu Restorffararnar í gamla kirkjugarði, og her eru fleiri steinar eftir at skriva um.

Tað er eisini lógið, at eingin gøta í Havn er uppkallað eftir Restorff, ikki minst tá hugsað verður um, at hann fyrri meira enn 100 árum síðani gjørdist fyrsti heiðursborgari í Havn.

Hansara einfaldi gravsteinur stendur einsamallur í gamla kirkjugarði, meðan kona hansara er jarðað beint fyri kirkjudyrrnar í Havnar kirkju. Aftan fyri hetta er ein sera áhugaverd søga um ein heiðursmann, sum lat vinmannin fáa sítt heiðurspláss frammanfyri kirkjuni.

Min oldefader Martin Christian Restorff (1816-97)

Vit fara fyrst at lýsa gamla Restorff við teirri lýsing, sum langabbasonurin William

Heinesen gevur av honum. Hetta er tilfar, sum ikki hevur verið alment frammi fyrr, og er tað eisini tí sera forvitnisligt. William skrivur:

Familieforhold

M. C. Restorff var søn af Bogtrykker Johan Wilhelm Restorff, København, og Gertrud Mathiesen fra Bergen. Johan Wilhelm var søn af en tysk til København indvandet håndværker, hvis kone nok også har været tysk. Bogtrykker Restorff var ansat ved den Kgl. Mønt i København og tituleredes faktor (leiðari á prentsmiðju).

M. C. Restorff havde to søstre, Marie og Jette. Marie blev gift med militærmusiker Chr. Peter Andersen. I hans ægteskab med Marie Restorff var der seks børn, sønnerne Vilhelm, Rudolf og Peter (Rudolf og Peter hava verið umrøddir í Hendur ið sleptu), døtrene Anna, Jacobine og Petra. Den anden søster Jette blev gift med en bager Flammé. I dette ægteskab var der en datter, som siden ægtede skuespilleren Elith Reumert.

M. C. Restorffs kone, Else Jacobine Jacobsen, var en søster til min anden oldefader Jørgen Frands Jacobsen (er fyrr umrøddur í hesi røð).

Lýsing av langabbanum

Martin Christian var af profession bager, men det var, som det viste sig, tømmer i ham til mere end at slå et brød op og mele sine kager. Vilde man forsøge at give hans løbebane i en nøddeskal, kunde man sige sådan omtrent:

En farende svend af blandet dansk-norsk-tysk oprindelse havnede en gang midt i det forrige århundrede i Thorshavn, hvor han startede en forretning, der blev en af Færøernes betydeligste. Men det egentlige interessante ved "Gamle Restorff" var ikke netop det, at han havde forretnings- og

administrationstalent og i øvrigt heldet med sig. Det fængslende ved denne mand var navnlig, at han trods sin ret eventyrlige karriere vedblev med at være sig selv. Den på en gang grovkornede men samtidigt tænksomme og sammensatte håndværkersvend. Hans leven og færden i Thorshavn efterlader det umiddelbare indtryk, at han aldrig tog sig selv og verden helt alvorligt i borgerlig forstand. Han blev aldrig nogen "fin" mand, endsige snob, men forblev al sin tid den lidt bryske, uregerlige, men hjertevarme krabat, udstyret med megen sund ironi og menneskelighed indbefattet en vis naturlig og smuk samfundsfølelse.

Fotografier af gamle Restorff viser et maskulint fysiognomi: Fyldig hårmanke, buskede øjenbryn, stor næse og en ejendommeligt spydig mund, men i de skarpt iagttagende øjne et vist humoristisk og selvironisk glimt. Skønt ansigtet er groft tilhugget og ikke uden en vis barskhed, virker det alt andet end brutalt. Der lurer et smil og en hel del tænksom usikkerhed bag barskheden. Det er mit indtryk, at gamle Restorff har betjent sig af en ydre maske af barskhed, der skulde tjene til at skjule en vis følsomhed, hvori vel også i nogen grad "opkomlingens" usikkerhed indgik.

Gamle Restorff giver indtryk af at have været en urolig og ustadig karakter med en god portion skabende virksomheds-trang i sig. Jeg har gjort mig den betragtning. Måske havde denne trang til virksomhed ikke fundet den rette positive udløsning, hvis han ikke i 1848, 32 år gammel, var udvandret til Thorshavn. Var han forblevet i København og blev stikkende i bagerhåndværket, kunde han vel have udviklet sig til en lidt misantropisk stivstikker....(tvørball)

Tað gongur sum rótasúpan
Gamle Restorff kom på sin rette

Grøvin hjá Else Jacobine, konu, gamla Restorff, (1813-1867), framman fyri høvuðsdyrrnar í Havnar kirkju

Grøvin hjá Poul Andreas Jacobsen, verfaðir M. C. Restorff. Hesar triggjar gravir hjá Poul Andreas Jacobsen, Niels Skaale og Else Jacobine Restorff liggja lið um lið framman fyri kirkjudyrrnar í Havnar kirkju. Poul Andreas var langabbi Jørgen Frants Jacobsen og oldurabbi William Heinesen

